

Chàng Thi Sĩ Đã Chết ...

Đã đến lúc cô cảm thấy xao xuyến khi thoáng bóng chàng từ xa . Một người con trai nhỏ nhắn, nói năng khê khàng, bước đi cũng nhẹ nhẹ . Và nụ cười ngượng ngập thỉnh thoảng lại xuất hiện như một cử chỉ xin lỗi .

Lần đầu tiên chàng đến, đứng mãi , lăm lăm giữa những khách ra vào, đến nỗi cô cảm thấy khó chịu. Rồi chàng đi, tay cầm một bó sách nhỏ . Chẳng rõ chàng vui hay buồn . Đúng hơn, chàng cứ lững thững đi, như lướt chậm chạp trên mặt đường lấp lóa nắng Chính sự phớt đời ấy tạo ra vẻ kiêu hãnh, làm một người đẹp vốn được nhiều chàng trai săn đón như cô cũng phải chú ý .

Lần sau, thấy chàng đến đứng nép bên góc quầy, nhường cho khách tấp nập ra vào . Dường như chàng đang chờ đợi điều gì . Như chàng muốn hỏi điều gì

Lạ thể! Cô hoàn toàn không biết chàng, kể cả thuở nhỏ đến suốt đời sinh viên vui vẻ và cực nhọc . Thế thì

Lúc đó đột nhiên cửa hàng vắng lặng. Chỉ còn hai người Cô vừa định hỏi thì đã nghe tiếng chàng nhỏ nhẹ như hụt hơi :

- Chị ơi Chị ... có thể !

Cái giọng nhỏ, nhưng cố giữ vẻ trang trọng làm cô giật mình : đó chính là giọng cô khi nhờ vả, cậy cựa, chạy vay xin một chỗ làm việc. cái nổi cay cực, nhục nhã ấy , cái sự uốn éo ấy cô không chịu nổi . Thà ra ngoài tự lo liệu ấy . Mình làm chủ mình, không phải ỉ eo , lo sợ, tránh né lấy lòng Ôi! chính cái giọng ấy - cái giọng của con người kiêu hãnh lần đầu phải chịu quy lụy. Cô khích lệ :

- Anh đừng ngại, cứ gọi em là Dung Em có thể giúp anh điều gì ?

Về mặt anh hơi hừng sáng, nhưng giọng vẫn ngập ngừng :

- Chẳng là ... là thế này

Anh nhắc cánh tay lên và cô nhìn thấy bó sách nho nhỏ của lần trước . Cô mỉm cười , đỡ lời :

- Em có thể bán hộ cho anh những cuốn sách đó

- Nhưng ... nó là thơ

Tự nhiên anh đỏ mặt . Cô an ủi :

- Không sao, cứ để đây anh ạ . Cũng có người thích thơ đấy

Rồi cô đọc những bài thơ của anh trong tập thơ mỏng ấy .Tác giả còn lạ lẫm . Nhưng thơ anh sao mà gần gũi với cô đến thế . Nó sâu thẳm, lặng im, dồn nén, gợi mở và bao trùm là sự vùng vẫy muốn được sống thật mình và được yêu hết mình

Dẫu vậy, vẫn chẳng ai mua cuốn nào

Lần sau , anh đang tần ngần từ xa, cô đã vẫy gọi.

- Anh xem đã bán được hai cuốn . Có người bạn sẽ mua mười cuốn đem về tỉnh đấy .

- Thế à !

Mặt chàng rạng rỡ, đáng yêu làm sao . Cô cũng sung sướng vì sự nhanh trí của mình . Cô cất những cuốn thơ " đã bán " vào trong ngăn tủ riêng ở nhà . Cô sẽ mua cả 50 tập thơ này . Dần dà , ít một để chàng khỏi nghi ngờ .

Chàng cần được khích lệ và tăng thêm lòng tin để đi lên . Còn cô - Cô yêu những vần thơ ấy, nỗi lòng ấy . tâm tình ấy Lâu dần, cô thấy mong nhớ chàng từng ngày , từng buổi , từng giờ khắc . Dường như đó là

Băng đi hàng bốn ,năm tháng, không thấy chàng đến . Cô mong mỏi , buồn , xao xác , lặng lẽ, rồi cố quên lãng mà không được .

Chợt một buổi có chiếc xe đỏ rú rít, ào tới, sát mép quầy . Và thực chẳng ; đó là chàng thi sĩ ngày nào ??

Cô hớn hờ đến nghẹn ngào :

- Ôi , anh ! Bán hết rồi .

Anh xì một tiếng :

- À ! mấy cuốn thơ phải không ! Trò vớ vẩn !

Cô bỗng chết lặng, không còn nghe rõ anh khoe đã kiếm được chỗ làm ở đâu . Chỉ nhìn thấy cái dáng béo mướt, điệu dàng, phách lối , Chàng thi sĩ của cô đã chết rồi ! ..

Cô lặng lẽ quay mặt vào phía những giá sách và tự nhiên thấy chúng nhòe nhoẹt, mờ dần ...

lanvi &vx